

سوره روم

شماره: ۳۰
محل نزول: مکه
جزء: ۲۱
ترتیب نزول: ۸۴
تعداد آیه: ۶۰

ahlolbait.com

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

به نام خدا که رحمتش بی اندازه است و مهربانی اش
همیشگی.

سوره روم (۳۰)

جزء ۲۱

الم

الم (۱)

غُلبَتِ الرُّومُ

رومیان مغلوب شدند، (۲)

فِي أَدْنَى الْأَرْضِ وَهُمْ مِنْ بَعْدِ غَلَبِهِمْ سَيَغْلِبُونَ

در نزدیک ترین سرزمین [خود به حجاز که نواحی شام است]، و
آنان پس از مغلوب شدنشان به زودی پیروز خواهند شد، (۳)

فِي بَضْعِ سِنِينَ ^{قَالَ} لِلَّهِ الْأَمْرُ مِنْ قَبْلُ وَمِنْ بَعْدُ ^ج وَيَوْمَئِذٍ
يَفْرَحُ الْمُؤْمِنُونَ

[البته] در ظرف چند سال. عاقبت و نتیجه کار پیش [از مغلوب شدن رومیان]
و پس [از پیروزی رومیان] فقط در سیطره اراده و فرمان خداست، و آن روز
[که رومیان پیروز شوند] مؤمنان شادمان و خوشحال خواهند شد، (۴)

بِنَصْرِ اللَّهِ ج يَنْصُرُ مَنْ يَشَاءُ ۖ وَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ

به سبب نصرت و یاری خدا، [آری او] هرکس را بخواهد یاری می دهد، و تنها او توانای شکست ناپذیر و مهربان است. (۵)

وَعَدَ اللَّهُ ^طلَا يُخْلِفُ اللَّهُ وَعْدَهُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا
يَعْلَمُونَ

خدا این وعده را داده است؛ و خدا از وعده اش تخلف نمی کند،
ولی بیشتر مردم معرفت و شناخت [نسبت به وفای قطعی خدا در
مورد وعده اش] ندارند. (۶)

يَعْلَمُونَ ظَاهِرًا مِّنَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَهُمْ عَنِ الْآخِرَةِ هُمْ
غَافِلُونَ

[تنها] ظاهری [محسوس] از زندگی دنیا را می شناسند و آنان از
آخرت [که سرای ابدی و دارای نعمت های جاودانی و حیات
سرمدی است] بی خبرند. (۷)

أَوَلَمْ يَتَفَكَّرُوا فِي أَنفُسِهِمْ^{قُلْ} مَا خَلَقَ اللَّهُ السَّمَاوَاتِ
 وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَأَجَلٍ مُّسَمًّى^{قُلْ} وَإِنَّ
 كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ بِإِقَاءِ رَبِّهِمْ لَكَافِرُونَ

آیا در [خلوت] درون خود نیندیشیده اند؟ [که] خدا آسمان ها و زمین و آنچه را میان آنهاست، جز به حق و راستی و برای مدتی معین نیافریده است؛ و همانا بسیاری از مردم به دیدار [قیامت و محاسبه اعمال به وسیله] پروردگارشان کافرند. (۸)

أَوَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ
 كَانُوا أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَأَثَارُوا الْأَرْضَ وَعَمَرُوهَا أَكْثَرَ مِمَّا عَمَرُوهَا
 وَجَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ ۖ فَمَا كَانَ اللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ
 يَظْلِمُونَ

آیا [به غفلت نانی می خوردند و بی خبر به سر می برند و] در زمین گردش نکرده اند تا با تأمل بنگرند
 سرانجام کسانی که پیش از اینان بودند چگونه بود؟ آنان قوی تر و نیرومندتر از اینان بودند، و زمین را [برای
 هدف های گوناگون] زیر و رو کردند و آن را بیش از آنچه اینان آبادش کردند، آباد نمودند، و پیامبران شان
 دلایل روشن برای آنان آوردند [ولی به سبب تکذیب پیامبران شان هلاک شدند]؛ پس خدا بر آن نبود که به
 آنان ستم کند، ولی آنان بودند که به خودشان ستم می کردند. (۹)

ثُمَّ كَانَ عَاقِبَةَ الَّذِينَ أَسَاءُوا السُّوْأَىٰ أَنْ كَذَّبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ
وَكَانُوا بِهَا يَسْتَهْزِئُونَ

آن گاه بدترین سرانجام، سرانجام کسانی بود که مرتکب زشتی شدند به سبب اینکه آیات خدا را تکذیب کردند و همواره آنها را به مسخره می گرفتند. (۱۰)

اللَّهُ يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ

خدا مخلوقات را می آفریند، سپس آنان را [بعد از مرگشان] باز

می گرداند، آن گاه به سوی او باز گردانده می شوید، (۱۱)

وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُبْلِسُ الْمُجْرِمُونَ

و روزی که قیامت برپا شود گنهکاران [از شدت سختی و
هولناکی آن اندوهگین گردند و به علت پذیرفته نشدن بهانه و
عذرشان از رحمت خدا] مأیوس شوند، (۱۲)

وَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ مِنْ شُرَكَائِهِمْ شُفَعَاءُ وَكَانُوا بِشُرَكَائِهِمْ
كَافِرِينَ

و از معبودانشان [که آنها را کورکورانه می پرستیدند] برای آنان
شفیعیانی نخواهد بود، و آنان معبودانشان را [از روی واقعیت]
انکار می کنند، (۱۳)

وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُنْفِرُونَ

و روزی که قیامت برپا شود آن روز [همه] از هم جدا

می شوند، (۱۴)

فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَهُمْ فِي رَوْضَةٍ
يُخْبَرُونَ

اما کسانی که ایمان آورده و کارهای شایسته انجام داده اند، آنان را
در بوستانی [سرسبز و خرم] مسرور و شادمان می دارند. (۱۵)

وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَلِقَاءِ الْآخِرَةِ فَأُولَئِكَ
فِي الْعَذَابِ مُحَضَّرُونَ

و اما کسانی که کفر ورزیده و آیات ما و دیدار آخرت را
تکذیب کرده اند، احضارشدگان در عذاب اند. (۱۶)

فَسُبْحَانَ اللَّهِ حِينَ تُمْسُونَ وَحِينَ تُصْبِحُونَ

پس خدا را هنگامی که وارد شب می شوید و هنگامی که به

صبح در می آید، تسبیح گوید، (۱۷)

وَلَهُ الْحَمْدُ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَعَشِيًّا وَحِينَ تُظْهِرُونَ

همه ستایش ها در آسمان ها و زمین ویژه اوست و شب و آن
گاه که وارد ظهر می شوید [نیز خدا را تسبیح گوید.] (۱۸)

يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَيُحْيِي
الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَكَذَلِكَ تُخْرَجُونَ

زنده را از مرده بیرون می آورد و مرده را از زنده بیرون می آورد، و
زمین را پس از مردگی اش زنده می کند؛ و این گونه [از گورها]
بیرون آورده می شوید. (۱۹)

وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ إِذَا أَنْتُمْ بَشَرٌ تَنْتَشِرُونَ

و از نشانه های [قدرت و ربوبیت] او این است که شما را از
خاکی [بی جان] آفرید؛ پس اکنون بشری هستید که [روی زمین]
پراکنده و منتشرید، (۲۰)

وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا لِتَسْكُنُوا إِلَيْهَا
وَجَعَلَ بَيْنَكُمْ مَوَدَّةً وَرَحْمَةً إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ
يَتَفَكَّرُونَ

و از نشانه های [قدرت و ربوبیت] او این است که برای شما از جنس خودتان
همسرانی آفرید تا در کنارشان آرامش یابید و در میان شما دوستی و مهربانی قرار داد؛
یقیناً در این [کار شگفت انگیز] نشانه هایی است برای مردمی که می اندیشند، (۲۱)

وَمِنْ آيَاتِهِ خَلْقُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافُ أَلْسِنَتِكُمْ
وَأَلْوَانِكُمْ ۚ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّلْعَالَمِينَ

و از نشانه های [قدرت و ربوبیت] او آفرینش آسمان ها و زمین و
اختلاف و گوناگونی زبان ها و رنگ های شماسه؛ بی تردید در
این [واقعیات] نشانه هایی است برای دانایان، (۲۲)

وَمِنْ آيَاتِهِ مَنَامُكُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَابْتِغَاؤُكُمْ مِنْ فَضْلِهِ ۚ
إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يُسْمَعُونَ

و از نشانه های [قدرت و ربوبیت] او خواب شما و جستجویتان
برای تأمین معاش در شب و روز است، یقیناً در این [امور] نشانه
هایی است برای مردمی که گوش شنوا دارند، (۲۳)

وَمِنْ آيَاتِهِ يُرِيكُمْ الْبَرْقَ خَوْفًا وَطَمَعًا وَيُنزِلُ مِنَ السَّمَاءِ
 مَاءً فَيُحْيِي بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ
 لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ

و از نشانه های [قدرت و ربوبیت] اوست که برق را مایه ترس [از صاعقه] و امید [به باران] به شما می نمایاند، و از آسمان، آبی نازل می کند که زمین را پس از مردگی اش به وسیله آن زنده می کند؛ قطعاً در این [شگفتی های آفرینش] نشانه هایی است برای مردمی که تعقل می کنند. (۲۴)

وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ تَقُومَ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ بِأَمْرِهِ ثُمَّ إِذَا
دَعَاكُمْ دَعْوَةً مِّنَ الْأَرْضِ إِذَا أَنْتُمْ تَخْرُجُونَ

و از نشانه های [قدرت و ربوبیت] او این است که آسمان و زمین
به فرمانش برپایند، سپس زمانی که شما را با یک دعوت از زمین
بخواند، ناگاه [از گورها] بیرون می آید، (۲۵)

وَلَهُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلٌّ لَهُ قَانِتُونَ

و هر که در آسمان ها و زمین است، فقط در سیطره مالکیت و فرمانروایی اوست، و همه برای او فروتن و خاضع اند، (۲۶)

وَهُوَ الَّذِي يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ وَهُوَ أَهْوَنُ عَلَيْهِ ۚ وَلَهُ
 الْمَثَلُ الْأَعْلَىٰ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۚ وَهُوَ الْعَزِيزُ
 الْحَكِيمُ

و اوست که مخلوقات را می آفریند سپس آنان را [پس از مرگشان] باز
 می گرداند؛ و این [کار] برای او آسان تر است. و برترین وصف ها در آسمان
 ها و زمین ویژه اوست؛ و او توانای شکست ناپذیر و حکیم است. (۲۷)

ضَرَبَ لَكُمْ مَثَلًا مِّنْ أَنْفُسِكُمْ ۖ هَلْ لَكُمْ مِنْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ مِنْ
 شُرَكَاءَ فِي مَا رَزَقْنَاكُمْ فَأَنْتُمْ فِيهِ سَوَاءٌ تَخَافُونَهُمْ كَخِيفَتِكُمْ أَنْفُسَكُمْ ۗ
 كَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ

خدا از [وضع و حال] خودتان برای شما مثلی زده است، آیا از بردگانتان در آنچه [از نعمت ها و ثروت ها] به شما روزی داده ایم، شریکانی دارید که شما در آن [نعمت ها و ثروت ها] با هم برابر و یکسان باشید، و همان گونه که از یکدیگر می ترسید [که یکی از شما نعمت و ثروت مشترک را ویژه خود کند] از بردگانتان هم بترسید؟ [بی تردید در میان آزاد و برده و مولا و عبد و مالک و مملوک چنین شرکتی وجود ندارد، پس چگونه ممکن است مملوک خدا در خدایی، ربوبیت، خالقیت و مالکیت شریک او باشد؟! این گونه آیات خود را برای مردمی که تعقل می کنند، بیان می کنیم. (۲۸)

بَلِ اتَّبَعَ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَهْوَاءَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ فَمَنْ يَهْدِي مَنْ
 أَضَلَّ اللَّهُ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ

[اعتقاد و عمل مشرکان بر پایه تعقل نیست] بلکه آنان که [با شرکورزی] ستم کرده اند
 از روی جهل و نادانی از هواهای نفسانی خود پیروی نموده اند؛ پس کسانی را که خدا
 [به کیفر پیروی از هواها] گمراه کرده است، چه کسی هدایت می کند؟ و آنان هیچ
 یاری کننده ای [که از گمراهی و عذاب نجاتشان دهد] نخواهند داشت. (۲۹)

فَأَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا ۚ فِطْرَتَ اللَّهِ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ
عَلَيْهَا ۚ لَا تَبْدِيلَ لِخَلْقِ اللَّهِ ۚ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ
النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

پس [با توجه به بی پایه بودن شرک] حق گرایانه و بدون انحراف با همه وجودت به سوی این دین [توحیدی] روی آور، [پای بند و استوار بر] سرشت خدا که مردم را بر آن سرشته است باش برای آفرینش خدا هیچگونه تغییر و تبدیلی نیست؛ این است دین درست و استوار؛ ولی بیشتر مردم معرفت و دانش [به این حقیقت اصیل] ندارند. (۳۰)

مُنِيبِينَ إِلَيْهِ وَاتَّقُوهُ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ
الْمُشْرِكِينَ

[پای بند به همان سرشت خدایی باشید] در حالی که روی
آوردگان به سوی او هستید و از او پروا کنید و نماز را برپا دارید و
از مشرکان نباشید. (۳۱)

مِنَ الَّذِينَ فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيَعًا ۗ كُلُّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ
فَرِحُونَ

مشرکانی که دینشان را بخش بخش کردند و [سرانجام] گروه گروه شدند، در حالی که هر گروهی به آنچه [از بخشی از دین] نزد آنان است [به تصور اینکه حق است] شادمانند! (۳۲)

وَإِذَا مَسَّ النَّاسَ ضُرٌّ دَعَوْا رَبَّهُمْ مُنِيبِينَ إِلَيْهِ ثُمَّ إِذَا
أَذَاقَهُمْ مِنْهُ رَحْمَةً إِذَا فَرِيقٌ مِنْهُمْ بِرَبِّهِمْ يُشْرِكُونَ

هنگامی که به مردم آسیب و گزند می‌رسد، پروردگارش را در حالی که به سوی او
روی آورده‌اند، می‌خوانند، سپس زمانی که رحمتی از سوی خود [چون نعمت،
ثروت، اولاد و امنیت] به آنان بچشاند، ناگهان گروهی از آنان به پروردگارشان شرک
می‌ورزند. (۳۳)

لِيَكْفُرُوا بِمَا آتَيْنَاهُمْ ۚ فَتَمَتَّعُوا فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ

بگذار تا به آنچه به آنان داده ایم، ناسپاسی کنند، بنابراین [از نعمت های اندک و زودگذر] برخوردار شوید که سپس خواهید دانست [سرنوشت و کیفر ناسپاسان چیست؟] (۳۴)

أَمْ أَنْزَلْنَا عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا فَهُوَ يَتَكَلَّمُ بِمَا كَانُوا بِهِ يُشْرِكُونَ

یا [مگر] دلیلی استوار بر آنان نازل کرده ایم که آن دلیل [بر
حقانیت] معبودانی که به وسیله آن [به خدا] شرک می ورزند،
سخن می گوید؟ (۳۵)

وَإِذَا أَذَقْنَا النَّاسَ رَحْمَةً فَرِحُوا بِهَا^ط وَإِنْ تُصِيبْهُمْ سَيِّئَةٌ
بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ إِذَا هُمْ يَقْنَطُونَ

و هرگاه به مردم رحمتی [چون نعمت، ثروت، اولاد و امنیت]
بچشانیم به آن شادمان می شوند، و چون به سبب گناهای که مرتکب
شده اند آسیب و گزندى به آنان رسد، ناگهان ناامید می شوند. (۳۶)

أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ ۚ إِنَّ فِي
ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ

آیا ندانسته اند که خدا رزق و روزی را برای هر که بخواهد فراخ و
گشاده قرار می دهد و [برای هر که بخواهد] تنگ می گیرد؟ یقیناً در
این [برنامه] نشانه هایی است برای مردمی که ایمان دارند. (۳۷)

فَاتِ ذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ وَالْمِسْكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ ۚ ذَٰلِكَ خَيْرٌ
 لِلَّذِينَ يُرِيدُونَ وَجْهَ اللَّهِ ۗ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

پس [با توجه به فراخ بخشی خدا در روزی و رزق] حق خویشاوند و مسکین و در راه مانده را بده. این انفاق برای آنان که خشنودی خدا را می خواهند بهتر است؛ و اینان [که حقوق مالی را می پردازند] همان رستگارانند. (۳۸)

وَمَا آتَيْتُمْ مِنْ رَبًّا لِيَرْبُوَ فِي أَمْوَالِ النَّاسِ فَلَا يَرْبُو عِنْدَ
 اللَّهِ^ط وَمَا آتَيْتُمْ مِنْ زَكَاةٍ تُرِيدُونَ وَجْهَ اللَّهِ فَأُولَئِكَ هُمُ
 الْمُضْعِفُونَ

اموال و اجناسی را که [به صورت وام] به ربا می دهید تا در میان اموال مردم فزونی
 یابد، نزد خدا فزونی نخواهد یافت؛ و آنچه از زکات می دهید که [به سبب پرداختنش]
 خشنودی خدا را می خواهید [مایه فزونی است]؛ پس این زکات دهندگانند که مال و
 ثوابشان دو چندان می شود. (۳۹)

اللَّهُ الَّذِي خَلَقَكُمْ ثُمَّ رَزَقَكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ ۗ هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَنْ يَفْعَلُ مِنْ ذَلِكَ مِنْ شَيْءٍ ۚ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ

خداست که شما را آفرید، آن گاه به شما روزی داد، سپس شما را می میراند، و پس از آن شما را زنده می کند؛ آیا از معبودان شما کسی هست که چیزی از این [کارها] را انجام دهد؟ او منزّه و برتر است از اینکه به او شرک ورزند. (۴۰)

ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ أَيْدِي النَّاسِ
لِيُذِيقَهُمْ بَعْضَ الَّذِي عَمِلُوا لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ

در خشکی و دریا به سبب اعمال زشتی که مردم به دست خود مرتکب شدند، فساد و تباهی نمودار شده است تا [خدا کیفر] برخی از آنچه را انجام داده اند به آنان بچشانند، باشد که [از گناه و طغیان] برگردند. (۴۱)

قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ
مِن قَبْلُ ۚ كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُشْرِكِينَ

بگو: در زمین بگردید پس با تأمل بنگرید که سرانجام کسانی که
پیش تر بودند [و مرتکب کار زشت شدند] چگونه بود؟ بیشتر
آنان مشرک بودند. (۴۲)

فَأَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ الْقَيِّمِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا مَرَدَّ لَهُ
 مِنَ اللَّهِ ^طيَوْمَئِذٍ يَصَّدَّعُونَ

پس [با توجه به بی پایه بودن شرک] با همه وجودت به سوی این دین درست و
 استوار روی آور پیش از آنکه روزی فرارسد که از سوی خدا هیچ بازگشتی
 برای آن نیست، آن روز [همه مردم] دسته دسته و گروه گروه شوند. (۴۳)

مَنْ كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُهُ ۖ وَمَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلِأَنْفُسِهِمْ
يَمْهَدُونَ

کسانی که کافر شوند کفرشان به زیان خود آنان است، و آنان که
کار شایسته انجام دهند، [بستر امن و آسایشی و اقامت گاه
جاویدی] برای خود آماده می کنند، (۴۴)

لِيَجْزِيَ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْ فَضْلِهِ إِنَّهُ
لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ

تا خدا به کسانی که ایمان آورده و کارهای شایسته انجام داده اند
از فضل خود پاداش دهد [و کافران را از رحمتش محروم کند]؛

زیرا خدا کافران را دوست ندارد. (۴۵)

وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ يُرْسِلَ الرِّيحَ مُبَشِّرَاتٍ وَلِيُذِيقَكُمْ مِنْ
 رَحْمَتِهِ وَلِتَجْرِيَ الْفُلُكُ بِأَمْرِهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلَعَلَّكُمْ
 تَشْكُرُونَ

و از نشانه های [قدرت و ربوبیت] او این است که بادهای را مژده دهنده می فرستد، و تا
 بخشی از [باران] رحمتش را به شما بچشاند، و تا کشتی ها [به وسیله بادهای] به فرمان
 او حرکت کنند، و نیز برای اینکه از رزق و روزی او بجویند، و باشد که شما سپاس
 گزاری کنید. (۴۶)

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ رُسُلًا إِلَىٰ قَوْمِهِمْ فَجَاءُواهُمْ
بِالْبَيِّنَاتِ فَاَنْتَقَمْنَا مِنَ الَّذِينَ أَجْرَمُوا ۖ وَكَانَ حَقًّا عَلَيْنَا
نَصْرُ الْمُؤْمِنِينَ

و به راستی پیش از تو پیامبرانی را به سوی قومشان فرستادیم که برای آنان
دلایل روشن آوردند، سپس ما از آنان که مرتکب گناه شدند، انتقام گرفتیم [و
مؤمنان را یاری دادیم]؛ و یاری مؤمنان حقی بر عهده ماست. (۴۷)

اللَّهُ الَّذِي يُرْسِلُ الرِّيَّاحَ فَتُثِيرُ سَحَابًا فَيَبْسُطُهُ فِي السَّمَاءِ
 كَيْفَ يَشَاءُ وَيَجْعَلُهُ كِسْفًا فَنَرَى الْوَدْقَ يَخْرُجُ مِنْ خِلَالِهِ ^ط
 فَإِذَا أَصَابَ بِهِ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ

خداست که بادهای را می فرستد تا ابری را برمی انگیزد، پس آن را در آسمان آن گونه که
 بخواهد می گستراند و به صورت بخش بخش و پاره های مختلف در می آورد، پس
 باران را می بینی که از لابه لای آن بیرون می آید و چون آن را به هرکس از بندگانش که
 بخواهد می رساند، آن گاه شادمان و خوشحال می شوند. (۴۸)

وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلِ أَنْ يُنَزَّلَ عَلَيْهِمْ مِنْ قَبْلِهِ لَمُبْسِينَ

و همانا پیش از آنکه باران بر آنان نازل شود، [آری] پیش از

آن مایوس و ناامید بودند. (۴۹)

فَانظُرْ إِلَىٰ آثَارِ رَحْمَتِ اللَّهِ كَيْفَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ
 مَوْتِهَا إِنَّ ذَٰلِكَ لَمُحْيِي الْمَوْتَىٰ ۗ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ
 قَدِيرٌ

پس با تأمل به آثار رحمت خدا بنگر که چگونه زمین را پس از
 مردگی اش زنده می کند، بی تردید این [خدای قدرتمند] زنده
 کننده مردگان است و او بر هر کاری تواناست. (۵۰)

وَلَئِنْ أَرْسَلْنَا رِيحًا فَرَأَوْهُ مُصْفَرًّا لَظَلُّوا مِنْ بَعْدِهِ
يَكْفُرُونَ

و اگر بادی [سوزان و زیانبار] بفرستیم، پس آن [کشت و زرع] را
زرد شده ببینند، پس از آن [به جای جبران گناہانی که سبب این
آسیب شده] ناسپاس می شوند. (۵۱)

فَإِنَّكَ لَا تُسْمِعُ الْمَوْتَىٰ وَلَا تُسْمِعُ الصُّمَّ الدُّعَاءَ إِذَا وَلَّوْا
مُدْبِرِينَ

[اینان که کفر را بر ایمان ترجیح داده اند، مانند مردگان اند] پس
تو نمی توانی [دعوت را] به مردگان بشنوانی و نمی توانی دعوت
را به کران زمانی که پشت کنان روی می گردانند، بشنوانی. (۵۲)

وَمَا أَنْتَ بِهَادِ الْعُمِّيِّ عَن ضَلَالَتِهِمْ ۖ إِنَّ تَسْمِعُ إِلَّا مَنْ
يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ مُسْلِمُونَ

و تو هدایت کننده کوردلان از گمراهی شان نیستی، و جز به آنان
که به آیات ما ایمان می آورند و تسلیم [فرمان ها و احکام ما]
هستند، نمی توانی [دعوت] را بشنوانی. (۵۳)

اللَّهُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ ضَعْفٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ ضَعْفٍ قُوَّةً
 ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ قُوَّةٍ ضَعْفًا وَشَيْبَةً ۚ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ ۖ وَهُوَ
 الْعَلِيمُ الْقَدِيرُ

خداست که شما را از ناتوانی آفرید، سپس بعد از ناتوانی قدرت و
 نیرو داد، آن گاه بعد از نیرومندی و توانایی، ناتوانی و پیری قرار
 داد؛ هرچه بخواهد می آفریند و او دانا و تواناست. (۵۴)

وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُقْسِمُ الْمُجْرِمُونَ مَا لَبِثُوا غَيْرَ سَاعَةٍ
كَذَلِكَ كَانُوا يُؤْفَكُونَ

و روزی که قیامت برپا می شود، مجرمان سوگند می خورند که [فاصله مرگ تا قیامت را] جز ساعتی درنگ نکرده اند، این گونه [که در قیامت دروغ می گویند و منحرف از حقیقت هستند در دنیا نیز همواره از حق به باطل] منحرف می شدند. (۵۵)

وَقَالَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ وَالْإِيمَانَ لَقَدْ لَبِئْتُمْ فِي كِتَابِ اللَّهِ
إِلَى يَوْمِ الْبَعْثِ ۖ فَهَذَا يَوْمُ الْبَعْثِ وَلَكِنَّكُمْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ

و کسانی که دانش و ایمان به آنان داده شده است می گویند: بی تردید شما [بر طبق
قضا و قدر ثبت شده] در کتاب خدا [لوح محفوظ] تا روز قیامت درنگ کرده اید و این
روز قیامت است، ولی شما [به اینکه قیامت حق است] معرفت و دانش نداشتید. (۵۶)

فَيَوْمَئِذٍ لَا يَنْفَعُ الَّذِينَ ظَلَمُوا مَعذِرَتُهُمْ وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ

پس در آن روز کسانی که [به آیات ما و پیامبران] ستم کرده اند،
عذرخواهی شان به آنان سود نمی دهد، و نه از آنان می خواهند
که [برای به دست آوردن خشنودی خدا] عذرخواهی کنند، (۵۷)

وَلَقَدْ ضَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِي هَذَا الْقُرْآنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ وَلَئِنْ
 جِئْتَهُمْ بِآيَةٍ لَيَقُولَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا مُبْطِلُونَ

و به راستی در این قرآن برای مردم از هرگونه مثلی زدیم. و اگر برای آنان معجزه ای [که خود درخواست دارند] بیاوری آنان که کفر ورزیده اند، قطعاً خواهند گفت: شما جز باطل گرا نیستید [و این معجزه ای که آوردید، جز باطل نیست]. [۵۸]

كَذَلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ

خدا این گونه بر دل های کسانی که معرفت و دانش ندارند

مُهر [تیره بختی] می نهد. (۵۹)

فَاصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَلَا يَسْتَخِفُّكَ الَّذِينَ لَا يُوقِنُونَ

پس [بر آزار و یاوه گویی این تیره بختان] شکیبایی کن که یقیناً وعده خدا [در مورد یاری و پیروزی تو] حق است، و مبادا آنان که یقین [به وعده های حق و برپا شدن قیامت] ندارند تو را به ناشکیبایی و سبک سری وادارند. (۶۰)